

afdrage. Jeg tror ikke, man rettelig bør anslaa dette Underskud til mindre end 200 Mill. Kr. eller deromkring, og hvad enten dette nu dækkes derigennem, at vi faar et Statslaan, eller vi paa anden Maade maa søge at komme igennem, maa vi paa den ene eller den anden Maade forrente Beløbet. Dertil vil der sikkert medgaa mindst 12 Mill. Kr., og det vil da i Virkeligheden sige, at det Plus, vi faar igennem det af den højtærede Finansminister nævnte Forhold, sluges saa nogenlunde af det Underskud, vi faar i Aar.

Med Hensyn til Skatterne i øvrigt forstaar jeg, at den højtærede Finansminister er af den Opfattelse, at Luksusforbruget i Virkeligheden nu maa antages at være saa langt nede, som man behøver at regne med, at det vil komme. Heri er jeg imidlertid ganske uenig med den højtærede Finansminister, idet jeg ikke kan se rettere, end at den Krise, vi nu en Gang har, naturligvis vil medføre, at netop Luksusforbruget fortsat maa gaa ned, og da Skattelovene i saa høj Grad bygger paa, at Luksusforbruget vil have en vis Størrelse, kan jeg ikke se rettere, end at der er god Grund til at tro, at disse Skatter i al Almindelighed vil svigte i ikke saa ringe Grad. Men naturligvis kan dette først endeligt afgøres, naar der til sin Tid kommer til at foreligge et Statsregnskab for den paagældende Tid.

Saa understregede den højtærede Finansminister, at de foreslaaede Skattelove ikke havde særlig Front mod Byerne, og jeg vil ogsaa gerne tro, at der ikke er tilset nogen særlig Front imod Byerne, men jeg tror dog paa den anden Side, at det rent faktiske vil blive, at Byerne kommer til at betale en meget større Del, end der kunde tilkomme Byerne efter deres Indbyggertal. Saa kan man naturligvis sige, som den højtærede Finansminister gjorde, at Byboerne kan unddrage sig dette Luksusforbrug, og dette er til en vis Grad ogsaa rigtigt. Men deroverfor maa jeg gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at Livet i Byerne nu en Gang leves paa en anden Maade end Livet paa Landet, og jeg mener ikke, man med Rette kan forlange, at man gennem Beskatning skal tvinge et saadant Levesæt om paa et helt andet Grundlag end tidligere; og naar det rent faktiske er, at Byerne, hvis ikke Livet lægges om, vil komme til at betale langt større Skatter end Landet, saa synes jeg, man har Ret til at sige, at Skatterne i deres Virkning utvivlsomt vil ramme Byerne haardere end Landet.

Med Hensyn til Restaurationsskatten skal jeg ikke sige noget nævneværdigt, den vil der til sin Tid blive Lejlighed til at tale nærmere om. Men naar den højtærede Finansminister pegede paa, at denne Skat næsten vil komme til at virke mere trykkende paa Landboerne end paa Byboerne, maa jeg tilstaa, at jeg vanskeligt kunde lade være at smile en Smule, for det kan jeg næsten ikke tænke, at den højtærede Finansminister kan mene. Og naar der blev nævnt et saadant særligt Forhold som dette, at Landboernes Tillidsmænd i ikke ringe Grad var henvist til at maatte leve paa Hoteller, naar de er ude i Funktion, saa vil jeg dertil sige, at den Skat, der heraf vil følge, har jeg ikke nogen særlig høj Grad af Medlidenhed med, for naar saadanne Landbotillidsmænd rejser rundt for Foreninger, eller hvad det nu kan være, faar de som bekendt Dagpenge, og saa kan jeg ikke tro andet, end at disse Dagpenge vil blive forhøjet af de paagældende Virksomheder, og det vil altsaa ikke blive nogen for den enkelte Person trykkende Byrde. Men det er netop det, jeg er bange for, at Restaurationsskatten vil blive for ikke faa Købstadboere, f. Eks. for at nævne en Klasse, Handelsrejsende, for hvilke det vil blive en for den enkelte Person trykkende Afgift. Her haaber jeg imidlertid, at man til sin Tid vil kunne finde en Regel, som er lempeligere, idet, som jeg alt tidligere har bemærket, mit Parti paa ingen Maade har noget at indvende imod Lovforslaget, for saa vidt det indskrænker sig til en Beskatning af Luksusforbruget.

Den højtærede Finansministers Udtalelser om Selskabsbeskatningen og det rimelige i, at man her standser ved en lavere Procent end tidligere, kan jeg kun være tilfreds med. Ligesaa er jeg meget veltilfreds med den højtærede Finansministers Udtalelse om, at man i Udvalget kan forhandle om at gøre Fradragsreglerne mere ensartede. Heller ikke synes den højtærede Finansminister at være helt afvisende overfor Spørgsmaalet om at give nogenlunde faste Regler for at lempe det for næringsdrivende, som i det ene Aar har haft en stor Indkomst, men som i det næste Aar har haft et stort Tab, og jeg haaber, det skal lykkes paa dette Punkt, som i disse Tider for ikke saa faa næringsdrivende har en stor Betydning, at komme til en fornuftig Forstaaelse og Enighed om at give Regler for, hvorledes man skal ordne sig under disse Forhold.

Med Hensyn til Landsoverskatteraadet